

Валери Перен

ВТОРАТА СМЪРТ НА КОЛЕТ

София, 2025

Преводът е направен по изданието:
Valérie Perrin
Tata

© Éditions Albin Michel, Paris, 2024

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Венера Атанасова, превод, 2025

ISBN 978-619-01-1604-2

Валери Перен

ВТОРАТА СМЪРТ НА КОЛЕТ

Превод от френски
Венера Атанасова

На Клод Льолуш

На брат ми Яник

*На покойните Жером Шосен
и Жан-Пол Дидиселоран*

2010 година. Самюел Пати, Симон Вейл, Милош Форман и Елизабет II все още бяха живи. Барак Обама беше президент на Съединените щати, а Владимир Путин бе наредил да бъде убита Анна Политковская четири години по-рано. Същата година беше обявена за година на Франция и Русия. Не знам какво означава това.

Талибаните не бяха възвърнали властта си в Афганистан.

Катрин Биглоу стана първата жена, спечелила „Оскар“ за най-добър режисьор за филма „Войната е опиат“.

Това бе и годината, в която Мерил Стрийп беше номинирана за шестнайсети път в категорията „Най-добра актриса“. В Дубай беше открит най-високият небостъргач, глобалните емисии на въглероден диоксид се увеличиха с 6%, все още беше най-горещата година, регистрирана до момента. След това този рекорд беше надминат.

Никола Саркози беше президент на Франция.

Тикток не съществуваше. Адел все още не пееше „Някой като теб“, нито Клара Лучани – „Гранатата“.

2010-а бе годината на песента „Аз обвинявам“ на Дамиен Саез.

2010-а беше годината, в която леля ми почина за втори път.

ПЪРВА ЧАСТ

21 октомври 2010 г.

– Ало.

– Добър ден, госпожо.

– Добър ден.

– Вие ли сте племенницата на Колет Септамбър?

– Да.

– Обаждам се от жандармерията. Жандармерията на Гьоньон. Аз съм капитан Сирил Рампен. Обаждам се, за да ви съобща лоши новини.

– ...

– Леля ви е починала.

– Леля ми?

– Колет Септамбър. Аз съм с парамедиците. Току-що намерихме тялото ѝ на улица „Фреден“ №19. Изглежда е починала в съня си. Тленните ѝ останки ще бъдат откарани за аутопсия в Института по съдебна медицина.

– Леля ми Колет е погребана от три години в гробището на Гьоньон. Тя живееше на улица „Пастьор“.

– Пред очите ми е документ за самоличност, принадлежащ на Колет Септамбър, родена на 7 февруари 1946 г. в Кюрден. Жената на снимката е по-млада, но прилича на нея.

– Това със сигурност е грешка. Вероятно е съименница.

– На бележка в портфейла ѝ пише: „Лице за връзка при спешен случай е моята племенница Аньес, тел.: 01 42 21 77 47.“

– ...

– Пише също, че иска да бъде кремирана и да почива при Жан Септамбър.

– Жан?

– Да. Познавате ли го?

– Той беше мой баща.

– Братът на леля ви?

– Да. Но леля ми, Колет, почина преди три години, казвам ви.

– Къде живеете?

– В Париж.

– Леля ви има ли други близки роднини?

– Аз съм... последната. Аз съм единствената... и дъщеря ми...

Но...

– Моите съболезнования. Кога смятате да дойдете да идентифицирате тялото?

През 2000 г. леля ми изчезна за една седмица след мача на ФК „Гьоньон“ срещу „Пари Сен Жермен“. Това беше първият път, когато втородивизионен отбор достигаше до финала за Купата на Лигата. Отбор с прякор „Ковачите“, на който тя посвети целия си живот.

Резултатът от мача беше 2:0. Събитие, което изглеждаше като чиста формалност. Обречена неравна битка. Мачът се игра на „Стад дьо Франс“ и беше излъчен по Трети канал. Ришар Тривино, вратар. Амара Траоре, капитан. Алекс Дюпон, треньор.

Леля ми беше окачила в дома си портрет на Алекс Дюпон, както и един на Емил Даниел. Тя притежаваше всички снимки на отбора и ограждаше някои лица с червен маркер, като на хората, издирвани от мафията.

Първия гол отбеляза Трапасо в 65-ата минута. Втория – Флото в допълнителното време. „Пари Сен Жермен“ никога не бе губил на финал. Дълго крещяхме, много плакахме. Победата се предаваше от халба на халба. Бяха необходими десетки автобуси за извозването на привържениците до Париж. Леля ми бе седяла отпред, съвсем сама, за да гледа пътя. По трибуните хиляди цветни петна, образувани от поддръжниците, облечени с жълтите футболни фланелки и сините гащета на играчите, скандираха: „И един, и два!“

На връщане шофьорът на автобуса на Колет, мъж на име Ерик, я бе търсил навсякъде. Тя бе изчезнала. Чакали я. Викали я. Тя така и не дошла. Обадиха се на майка ми – нейната единствена роднина по сватовство: „Снаха ви се изпари“, на което мама отговори да не се притесняват.

Колет се появи отново чак след три дни, седнала в общащницата си, надвесена над чифт мокасини, 42 номер, принадлежащи на Кристиан Дюкло. Десният ток бил видимо износен

поради лекото накуцване от страна на собственика им – спомен от падане с велосипед.

Никога не се разбра къде е ходила. Никой не ѝ зададе този въпрос. Никой не ѝ задаваше никакви въпроси.

В деня на победата за първи път научих от майка ми, че понякога Колет е изчезвала, но винаги се е връщала. Тя говореше за това като за куче, което бяга и накрая се прибира, когато е гладно.